

Nedeľa

3. apríl

Každoročne sa opakujúca pôstna doba je pre nás - kresťanov veľkou príležitosťou, aby sme sa vybrali spolu s Ježišom Kristom na púšť, ktorá je až dodnes symbolom prázdnoty, samoty a oslobodenia od všetkej hmotnej záťaže. V takomto prostredí prežil Pán Ježiš štyridsať dní a spoločnosť mu tvorila nielen divá zver, ale aj anjeli, ktorí Mu slúžili. Aj my počas štyridsať dňového pôstu máme možnosť usporiadať si svoje vnútro a rôznym spôsobom počuť ten nástojčivý hlas Ducha, prostredníctvom svojho svedomia a Božieho slova. Každý máme svoju Achillovu päťu a ak sme schopní dôsledne skúmať svoje srdce, skôr či neskôr objavíme akýsi negatívny pól, prameň všetkých svojich mravných pádov, ktoré nás oberajú o pokoj duše, o pokoj v rodine a o duchovný rozbeh uprostred dnešného sveta. Určite aj ja necítim žiadne nabádanie Ducha odobrať sa do púšte, rozhodnúť sa k zmene života, lebo som presvedčený, že som v poriadku. Dokážem si síce uznať, že aj ja mám chyby - ale kto ich vraj nemá? Neraz vo mne vybuchnú city nevôle, pobúrenia, hnevu, ba i nenávisti a môžem druhých presviedčať, že sa mi deje krivda. Egoizmus či márnivosť ma neraz oberajú o schopnosť nielen vidieť, ale aj cítiť a usudzovať, aký vlastne som...Je čas ísť na púšť...

Pondelok

4. apríl

Cez Božie slovo sa aj v tomto pôstnom čase stretávame s mužom bolesti, ako trpí a umiera za nás ľudí, aby tým najmohutnejším a najhlasnejším volaním prehovoril nielen do našej duše, ale aj do nášho svedomia. Kto sa vážne a pozorne zahľadí na celú tú veľkú drámu Kristovho utrpenia, kto si uvedomí smrť Ježiša Krista na kríži, ten nemôže zostať nedotknutý a nerozhodný. Lebo apoštoli boli slepí voči tomu, čo má prísť. Keď im Ježiš vravel „...že musí ísť do Jeruzalema a že musí mnoho trpieť od starších a veľkňazov i zákonníkov a že musí byť zabitý a v tretí deň vstať z mŕtvych.“ Reakciu dvanástich si každý môže ľahko predstaviť. Ako vidíme, už vtedy na seba narazili Božie plány a naše ľudské sny. Veď Peter povedal: „Pane, mal by si urobiť nejaké opatrenia proti svojim nepriateľom a ich intrigám. Ukáž, že si Mesiáš, že Pán Boh je na tvojej strane. Musíš byť trochu opatrnejší, prípadne prejsť do protiútok.“ Aké je to blízke zmýšľanie možno aj nás kresťanov. Či by sme aj my ľudia nechceli byť, podobne ako Peter, poradcami Pána Boha. Pán Ježiš reagoval takým tvrdým spôsobom, akým sa na púšti obrátil na diabla: „Chod' za mňa, pokušiteľ, pretože nemyslíš na0 Božie veci, ale na ľudské. Tak som konečne schopný prijať, že Boh má svoje cesty a ja by som mal kráčať za ním?

Utorok

5. apríl

Pôstne obdobie sa vyznačuje tým, že v ňom často počujeme výzvu k pokániu. Ale dokážeme správne porozumieť tejto výzve aj v súčasnej dobe? Nie je to pre mnohých skôr len akási hygienická očista, malé umytie rúk, ktorá sa zvykne robiť pred veľkonočnými sviatkami? Ak teda chceme správne porozumieť výzve k pokániu, nehľadáme adresáta len v niekom inom, ale konečne počúvajte čo musel Ježiš svojim poslucháčom až dvakrát pripomenúť: Nie, toto hovorím vám.“ Preto by sme nemali zabúdať na to, že zlo sa ničí tým, že sa koná dobro. A podľa Ježiša, je zlý taký strom, ktorý nerodí dobré ovocie. Preto nás nabáda najrozličnejším spôsobom na zmenu, k duchovnej produktivite. Neprodukuje ani v tomto pôstnom čase iba zelené lístie prísľubov a planých nádejí, lebo Ježiš stále čaká, že sa objaví aj dobré ovocie. Ja som ten, ktorý má konať dobro. Či čakám na suseda odvedľa?

Streda

6. apríl

Možno aj my by sme sa radi pripojili k jasavému zvolaniu: „Hosana Synovi Dávidovmu! Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom! No dokázali by sme odpovedať na otázku, ktorá nielen tým istým ľudom v Jeruzaleme, ale aj samotnému Pilátovi narobila toľko problémov: „Čo teda urobím s Ježišom, ktorý sa menuje Kristus?“ Záleží len na mne ku ktorému zástupu sa pridám a s kým chcem prežívať Kristovo utrpenie... Či so Šimonom Cyrenejským, ktorý sa namáha a pomáha niesť Kristovi ťažký kríž. Či so ženami, ktoré nad Ním žialia. Či so stotníkom, ktorý dokázal správne rozoznať že Ježiš bol naozaj spravodlivý a že je to Boží Syn. Alebo s Judášom, ktorý po zrade vrátil veľkňazom a starším tridsať strieborných a pred všetkými uznal, že zhrešil a zradil nevinnú krv. Či s Petrom, ktorý sa ukrýval, zaklínal a prisahal, že nepozná toho človeka a predsa sa v poslednej chvíli rozpomenul na Pánovo slovo: „Prv, než kohút zaspieva, tri razy ma zaprieš“ a potom vyšiel a žalostne zaplakal. Alebo s Pilátom, ktorý povedal: „Čo zlého urobil tento? Nenašiel som na ňom viny, pre ktorú by zasluhoval smrť“. Alebo sa pridám k tým, ktorí Ho znevážili šarlátovým plášťom, vencom z tŕnia, pľuvaním do tváre, bitím trstinou po hlave a posmešnými výkrikmi a len zd'aleka čakali ako to všetko dopadne? História o utrpení Ježiša Krista sa končí informáciou: „Jozef privalil veľký kameň k otvoru hrobu a odišiel.“ No my už dnes vieme, že ani ten veľký kameň nezabránil tomu, aby sa na Ježišovi splnila Otcova vôľa. Tak ku komu sa pridám, aby som patrila k tým, ktorí plnia Otcovu vôľu?

Štvrtok

7. apríl

Vstupom do Getsemanskej záhrady začína Pán Ježiš dávno predpovedanú rozlúčku. Ďalší úsek svojej cesty už musí prejsť sám. Takto sa postupne vydeľuje z kruhu tých, ktorých mal tak rád. No nebola to pre Neho tá najväčšia bolesť. Tou oveľa väčšou bolesťou pre Neho bolo to, keď Ho spomedzi seba vydeľujú práve jeho najbližší, keď ako človek potrebuje ich spoluúčasť a pochopenie a oni Ho nechávajú osamoteného. Všetci na základe osobných skúseností poznáme dva typy zážitkov: radostné a smutné. Obidva typy potrebujeme prežívať preto, aby sme si ich vzájomne vážili. Lebo aj smútok, aj radosť formujú našu osobnosť. Môžeme povedať, že celý Ježišov život sa pohyboval medzi týmito dvoma skutočnosťami. Prežíval radosť zo svojho poslania, z ľudí, ktorí Ho počúvali a ktorí uverili Jeho slovám. Prežíval aj smútok, lebo mnohí Ho nenávideli, vysmievali sa Mu a chceli Ho zabiť, čo sa im aj napokon podarilo. Ježiš nás učí, že podobný život čaká aj nás. No na konci je vždy radosť. Nenechajme si ju zobrat' našimi hriechmi, alebo stratou nádeje, že zlo tohto sveta bude raz porazené.

Piatok

8. apríl

Bol raz jeden veľmi krátkozraký starček. Mal však v sebe toľko guráže, že sa pokladal za odborníka na umelecké diela. Jedného dňa navštívil so svojimi priateľmi galériu, no pri vchode doň zakopol a rozbili sa mu jeho okuliare. A tak nevidel dobre na obrazy a nevidel ani čo je na nich namalované. To mu však nebránilo chváliť sa svojimi znalosťami. A tak postupne ako išli okolo obrazov, začal ich kritizovať. Až sa zastavil pri jednom, ktorý sa mu zdal obzvlášť škaredý. A tak neváhal, zastavil priateľov a strašnými slovnými zvratmi priam vyplúval špinu na oškľivosť obrazu. A aby to zaklincoval, až pri tom zvýšil hlas, napajedene oznámil, že ten, kto tu ten obraz dal, bol najväčší hlupák, pretože takto strašiť ľudí je barbarské. Jeden z priateľov už to nevydržal a pošepol mu: „Neblázni, to je len zrkadlo.“ Nuž, z tohto vidieť, čo má človek vo svojom srdci. Čo sa z neho vyplaví. Keď mňa nikto nevidí, aký som?

Sobota

9. apríl

Do jednej kaplnky vošiel mních. Začal ju upratovať a zrazu ku nemu prišli diabli. Povedali mu: „Odíď z nej, lebo táto kaplnka odteraz patrí nám.“ Ale on im odpovedal: „Že patrí vám? V žiadnom prípade!“ Diabli teda začali rozhadzovať kvety po podlahe kaplnky, ale mních ich

začal rýchlo zbierať a ukladal ich naspäť. To ešte viac tých diablov rozbesnilo a chytiac mnícha za ruky, začali ho z kaplnky ťahať von. On sa však zaprel o rám dverí a držal sa ich ako kliešť. A keď už naozaj nevládal, zakričal: „Ježišu, pomôž mi!“ Nastalo ticho, diabli ušli preč. A mních sa rozplakal. Pomedzi slzy nevidel, že pri ňom stojí samotný Ježiš. A Ježiš sa ho spýtal: „Prečo plačeš?“ A mních mu odpovedal: „Pretože prišli až sem, do kaplnky a trápili ma.“ Ježiš sa neho usmial: „To preto, že si bol neopatrný. Prišiel si do kaplnky a nevšimol si si, že som tu. Prečo si na mňa nezavolať hneď?“ A čo ja? Koľko mi bude trvať, kým si všimnem Ježiša?